

Arrest

nr. 80 515 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 5 december 2009 België binnengekomen en hebben op 7 december 2009 asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 31 januari 2012, dezelfde dag verstuurd.

1.3. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Takhar, district Chahab. U bent Tadzjiek en soenniet. U heeft twee jaar aan de militaire universiteit gestudeerd, waar u in 1363 (omrekening Westerse kalender: 1984) afstudeerde. U had tijdens uw militaire carrière verschillende bevoegdheden en u klom op tot de rang van generaal. In 1369 (1990) vermoordde T. M. G., een soldaat uit uw divisie, zijn commandant. Hij sloeg op de vlucht maar werd later ingerekend. De generaal van uw divisie, Shahzada, belastte u met de taak om T. M. G. aan het openbaar ministerie uit te leveren. Hij werd tot zestien jaar cel veroordeeld. Op 14 qaus 1372 (5 december 1993) werd u door T.

M. G. neergeschoten. U was geraakt in uw borststreek en u verbleef meer dan zes maanden in het ziekenhuis. Ondertussen was u getrouwd en besloot u om op 30 aqrab 1374 (21 november 1995) naar Chahab te vluchten. Vanaf saratan 1375 (juni-juli 1996) runde u een winkel in de bazaar van Chahab. Op 29 sambula 1387 (20 september 2008) werd uw zoon N.t ontvoerd. De volgende dag ontving u een brief waarin 40.000 dollar losgeld werd geëist. U verkocht twee jerib land, aan 38.000 dollar, en nog 2.000 dollar die u had van uw winkel en bracht dit geld op 7 mizan 1387 (29 september 2008) naar de plaats die beschreven stond in de brief, namelijk een steen onder de Pul-e Takhnabad. Op 9 mizan 1387 (1 oktober 2008) werd uw zoon vrijgelaten. Op 14 hut 1387 (3 februari 2009) werd uw neef F. ontvoerd. Zijn ontvoerders eisten anderhalf miljoen dollar van zijn vader als losgeld. Uw oom was bereid dit bedrag te betalen maar toch werd F. op 20 hut 1387 (9 februari 2009) vermoord teruggevonden. Op 28 saur 1388 (18 mei 2009) werd uw zus ontvoerd. Tot op heden heeft u geen nieuws over haar. Op 30 jauza 1388 (20 juni 2009) verlieten jullie Chahab en verhuisden jullie naar uw schoonvader in Kabul. Uiteindelijk hebben jullie op 20 mizan 1388 (2 oktober 2009) Afghanistan verlaten. In Tadzjikistan hebben jullie het vliegtuig naar Riga genomen. Daar werden jullie opgepakt. Na tien dagen in de gevangenis werden jullie vrijgelaten. Jullie kwamen bij de Belgische ambassade terecht, waar jullie asiel hebben aangevraagd. Jullie werden verteld om dit in België zelf te doen. Op 5 december 2009 kwamen jullie in België aan. Op 7 december 2009 vroeg u samen met uw vrouw en jullie zeven kinderen asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw rijbewijs, een handgeschreven brief van de stad Mazar-e Sharif, een document over uw opname in het ziekenhuis, een document dat u producten kocht van de firma Ashraf Ramazan, een document dat u producten kocht van de firma Behiqi Limited, een document van hotel Marco Polo, uw eigen handgeschreven asielaanvraag, drie foto's die in Riga werden genomen, document van de gemeente Mazar-e Sharif in verband met uw gezinssamenstelling, doktersbriefje en betaling van medicijnen, de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd en een document dat aantoont dat dit officieel werd opgestuurd voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing van verzoekster geeft de feiten als volgt weer:

"U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul. U bent Tadzjiek en soenniet. U heeft de 12de klas afgewerkt maar u heeft nooit een beroep uitgeoefend. Op 30 januari 1370 (omrekening Westerse kalender: 19 april 1991) bent u met S. N. getrouwd. Op 14 qaus 1372 (5 december 1993) werd uw echtgenoot door T. M. G. neergeschoten. T. M. G. nam wraak omdat uw man hem drie jaar eerder aan de openbare aanklager had uitgeleverd nadat hij zijn commandant had vermoord. Op 30 aqrab 1374 (21 november 1995) zijn jullie naar Chahab moeten vluchten. Op 29 sambula 1387 (20 september 2008) werd uw zoon N. ontvoerd. De volgende dag ontvingen jullie een brief waarin 40.000 dollar losgeld werd geëist. Uw echtgenoot verkocht twee jerib land, aan 38.000 dollar en nog 2.000 dollar die hij had van zijn winkel en hij bracht dit geld op 7 mizan 1387 (29 september 2008) naar de plaats die beschreven stond in de brief, namelijk een steen onder de Pul-e Takhnabad. Op 9 mizan 1387 (1 oktober 2008) werd uw zoon vrijgelaten. Op 14 hut 1387 (3 februari 2009) werd de neef van uw echtgenoot, F., ontvoerd. Zijn ontvoerders eisten anderhalf miljoen dollar van zijn vader als losgeld. De oom van uw echtgenoot was bereid dit bedrag te betalen maar toch werd F. op 20 hut 1387 (9 februari 2009) vermoord teruggevonden. Op 28 saur 1388 (18 mei 2009) werd uw schoonzus ontvoerd. Tot op heden heeft u geen nieuws over haar. Op 30 jauza 1388 (20 juni 2009) verlieten jullie Chahab en verhuisden jullie naar uw ouders in Kabul. Uiteindelijk hebben jullie op 20 mizan 1388 (2 oktober 2009) Afghanistan verlaten. In Tadzjikistan hebben jullie het vliegtuig naar Riga genomen. Daar werden jullie opgepakt. Na tien dagen in de gevangenis werden jullie vrijgelaten. Jullie kwamen bij de Belgische ambassade terecht, waar jullie asiel hebben aangevraagd. Jullie werden verteld om dit in België zelf te doen. Op 5 december 2009 kwamen jullie in België aan. Op 7 december 2009 vroeg u samen met uw echtgenoot en jullie 7 kinderen asiel aan."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.5. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

"U verklaarde dat jullie op 20 mizan 1388 (12 oktober 2009) Afghanistan hebben verlaten. De volgende dag namen jullie het vliegtuig in Tadzjikistan om aan te komen in Riga in Letland. Daar verbleven jullie ongeveer twee maanden vooraleer jullie via Polen en Duitsland naar België reisden (CGVS, p. 5). Hierbij merken we op dat op 6 oktober 2009 de vingerafdrukken van uw dochter M. in Samos, Griekenland werden genomen (zie Hit Eurodac in administratief dossier). Aangezien u zelf verklaarde

dat u uw dochter niet alleen op weg zou sturen dringt het vermoeden zich op dat jullie er met de hele familie waren (CGVS, p. 13). Deze vaststelling komt uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. Uw probleem met T. M. G., die wraak wil nemen nadat u hem had uitgeleverd aan de openbare aanklager, betreft een probleem met een privépersoon en situeert zich in de gemeenrechtelijke sfeer. Dit betreft een zaak die geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie. Uit niets blijkt immers dat de vervolging die u zegt te vrezen of de bescherming die u zegt te ontberen zijn oorsprong vindt in uw politieke overtuiging, uw behoren tot een bepaalde sociale groep, uw ras, religie of nationaliteit. Hij zou 'enkel' op wraak belust zijn omdat u hem, nadat hij was gearresteerd door 'de regering', had overgeleverd aan het openbaar ministerie, niets meer en niets minder (CGVS, p. 6). U geeft ook expliciet aan dat u slechts uw werk hebt gedaan en niets tegen hem persoonlijk had (CGVS, p. 12). Wat betreft uw verklaringen dat u T. M. G. meer dan tien jaar later verantwoordelijk acht voor de ontvoering van uw zoon en uw zus dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst bleek u niet in staat om deze door u gedane bewering ook aannemelijk te maken en te verklaren waarom T. M. G. pas na al die jaren opnieuw op wraak zou zinnen. U beweerde immers dat u T. M. G. in 1369 (1990) had uitgeleverd aan de openbare aanklager. Hij werd tot 16 jaar cel veroordeeld maar kwam tijdens het regime van de moedjahedien opnieuw vrij. Op 14 qaus 1372 (5 december 1993) werd u door hem neergeschoten (CGVS, p. 6). Gezien deze door u beweerde feiten dateren van heel wat jaren geleden, werd er u dan ook gevraagd waaruit u afleidde dat deze specifieke persoon hiervoor verantwoordelijk was. U antwoordde hierop dat T. M. G. eerst aan de zijde van zijn broer werkte bij Juma Khan Hamdard en zich later bij de taliban aansloot, wat echter geen antwoord is op de aan u gestelde vraag (CGVS, p. 12-13). Immers, en zoals reeds werd aangehaald, pas op 29 sambula 1387 (20 september 2008) zou T. M. G. u opnieuw hebben willen raken door uw zoon te ontvoeren (CGVS, p. 11). Dit is 15 jaar nadat T. M. G. u had neergeschoten. U heeft in al die tijd geen problemen gekend (CGVS, p. 12). U verklaarde dat u op 30 aqrah 1374 (21 november 1995) naar Chahab bent moeten vluchten (CGVS, p. 4). Uit niets blijkt dat er zich dan opnieuw iets had voorgedaan en daarenboven was dat al bijna twee jaar nadat u was neergeschoten. Deze vlucht bleek dan toch niet zo dringend te zijn. Daarenboven dient opgemerkt dat u 'het enige bewijs' ter staving van de door u beweerde ontvoering van uw zoon, namelijk de brief waarin losgeld werd gevraagd, heeft vernietigd (CGVS, p. 12). Met betrekking tot uw zus, die een achttal maanden later zou zijn ontvoerd, dient aangestipt dat gezien bovenstaande observaties ook dit gegeven niet aannemelijk is en u ook hieromtrent geen enkel bewijs kunt voorleggen dat deze ontvoering zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 13). U legt weliswaar een document neer 'opgemaakt door Hotel Marco Polo' waarin wordt gesteld dat uw zus daadwerkelijk is ontvoerd, doch gezien u verklaarde dat uw vader manager is van dit hotel kan men zich afvragen wat de bewijswaarde is van een dergelijk handgeschreven document (CGVS, p. 7). Op de vraag waarom T. M. G. niet in de mogelijkheid zou verkeren om u te ontvoeren, bleek u niet in staat om een afdoend antwoord te geven. U verklaarde dat u zich altijd in uw jeep verplaatste en dat er in de buurt van uw winkel soldaten aanwezig zijn en ze waarschijnlijk bang waren om u daar te ontvoeren (CGVS, p. 13). Ook dit antwoord kan niet overtuigen. Mocht deze persoon er daadwerkelijk op uit zijn wraak op u te nemen dan kan er van uit gegaan worden dat hij geen vijftien jaar zou wachten om demarches tegen u te ondernemen, temeer u dan ook nog eens aanhaalde dat hij zich samen met zijn broer had aangesloten bij Juma Khan Hamdard en later bij de taliban waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat hij over de nodige mogelijkheden en contacten beschikte om hierin daadwerkelijk stappen te ondernemen. Daarenboven bleken de ontvoerders op de hoogte te zijn van waar u woonde aangezien u de dag na de zagezegde ontvoering van uw zoon thuis een brief kreeg, reden temeer waarom de door u aangehaalde gang van zaken niet kan overtuigen (CGVS, p. 12). Gezien bovenstaande observaties dient er te worden geconcludeerd, en zoals reeds werd opgemerkt, dat het door u aangehaalde asielmotief niet ressorteert onder de Conventie van Genève. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde nog een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Wat betreft de ontvoering van uw neef dient aangestipt dat dit gegeven, zo daar gezien bovenstaande nog geloof aan kan worden gehecht, geen betrekking heeft op uw eigen motieven. Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat uw neef omwille van zijn rijke vader werd ontvoerd aangezien deze een groot bedrijf heeft dat handelt in medicijnen en aangezien er een som van 1.500.000\$ losgeld werd geëist (CGVS, p. 11). Wanneer u werd gevraagd of u enige documenten of diploma's in verband met uw militaire carrière kon voorleggen verklaarde u dat uw vader al uw documenten betreffende uw militaire loopbaan had verbrand toen de taliban Mazar-e Sharif innamen. Opmerkelijk is dat u verklaarde dat op het document van uw ziekenhuisopname, nadat u werd neergeschoten, uw rang van generaal vermeld zou staan (CGVS, p. 8). Dit document is echter slechts een handgeschreven document zonder enige hoofding. Wat betreft de schotwonde dient opgemerkt dat deze door eender wie kan zijn toegebracht. Met

betrekking tot de andere documenten kan het volgende worden gezegd. Uw rijbewijs, uw handgeschreven asielaanvraag, de twee documenten dat u handel dreef met de firma Ashraf Ramazan en Behiqi limited en het document van de stad Mazar-e Sharif met betrekking tot uw gezinssamenstelling voegen niets toe aan uw asielrelaas. Over de handgeschreven brief van de gemeente Mazar-e Sharif waarvan u beweerde dat hierin wordt bevestigd dat u een eerbaar man bent en dat daarin wordt gevraagd dat men u bescherming in de zin van de Conventie zal verlenen dient opgemerkt dat deze ter uwen behoeve werd opgemaakt (CGVS, p. 7). De drie pasfoto's die in Riga zouden zijn genomen voegen tevens niets toe aan uw asielrelaas en kunnen enkel aantonen dat u op 12 november 2009 in Riga zou zijn geweest, niets meer en niets minder. Het doktersbriefje en de medicijnvoorschriften betreffen enkel uw medische behandeling in België en houden geen verband met uw asielrelaas. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Takhar, meer bepaald in het district Chahab, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de antiregeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat het ANSO ("Afghan NGO Safety Office") aangeeft dat de veiligheidssituatie in de provincie Takhar in 2011 is verbeterd en dat de provincie, wat het tweede kwartaal van 2011 betreft, als een provincie met een 'lage onveiligheid' wordt beschouwd. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Takhar een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Chahab in de provincie Takhar, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Chahab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Chahab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat T. M. G. op wraak belust was omdat verzoeker hem had uitgeleverd aan de openbare aanklager. Verzoeker deed dit in het kader van zijn werk. Verzoeker meent dat dit probleem niet kadert in de privésfeer. Verzoeker legt de link met het Verdrag van Genève: hij kan voor dit probleem de hulp van de plaatselijke autoriteiten niet inroepen. Verzoeker acht T. M. G. verantwoordelijk voor de ontvoering van zijn zoon en zijn zus. Volgens verzoeker is het niet onwaarschijnlijk dat deze persoon na al die jaren nog wraak zou willen nemen. Verzoeker kan geen sluitende verklaring geven waarom zijn zoon werd ontvoerd en niet hijzelf. Het feit dat verzoeker zich altijd in een jeep verplaatste en dat er in de buurt van zijn winkel soldaten aanwezig waren is een mogelijke reden. Verzoeker stelt dat men hem nog harder treft door zijn zoon te ontvoeren. Verzoeker keerde na de val van het regime terug naar zijn geboorteplaats Chahab die grenst aan Tadzjikistan. De taliban durfden toen niet naar de regio te komen omdat deze onder de controle stond van Ahmad Shah Masoud. T. M. G. was toen bij de taliban. Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest hij T. M. G. en de taliban.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Zo heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij generaal was in het leger. Verzoeker stelt dat zijn vader alle documenten heeft verbrand die op zijn loopbaan in het leger betrekking hebben. Het is echter weinig aannemelijk dat hij hiervan geen enkel document meer heeft of kan krijgen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij T. M. G. aan de openbare aanklager heeft uitgeleverd, noch dat T. M. G. hem heeft neergeschoten. Het document dat hij heeft voorgelegd over zijn opname in het ziekenhuis vermeldt niet dat hij is neergeschoten of dat hij een kogelwonde had. Het vermeldt als diagnose "trauma" en "uitgeput".

Verder maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat T. M. G. zijn zoon en zijn zus heeft ontvoerd. Verzoeker vermoedt immers slechts dat T. M. G. achter de ontvoeringen zit. Bovendien is het weinig aannemelijk dat T. M. G. na meer dan tien jaar nog wraak zou willen nemen op verzoeker, temeer daar hij reeds wraak heeft genomen door verzoeker neer te schieten.

Daarnaast stelt de Raad vast dat, indien de feiten al op waarheid zouden berusten, verzoekers niet aannemelijk maken dat ze de hulp van de plaatselijke autoriteiten niet kunnen inroepen. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, vereist immers dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen, of als gevolg van een vrees voor vervolging niet wil inroepen. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land kan stellen of zich wegens een reëel risico op ernstige schade niet onder de bescherming van zijn land wil stellen. Het is dus aan de asielzoeker om alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten of te verklaren waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten.

Verder sluit de Raad zich aan bij de vaststelling in de bestreden beslissing dat burgers in het district Chahab op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekers weerleggen dit niet in hun verzoekschrift.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER